

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 46

10 września 2022

Arka przymierza

Arka przymierza jest jednym z najbardziej zagadkowych przedmiotów, które pojawiają się w „Biblii”, a także relikwią dwóch religii – judaizmu i chrześcijaństwa. Dla Żydów stanowi ona potwierdzenie przymierza z Jahwe. Chrześcijanie widzą w niej potwierdzenie całej historii zbawienia. Arka miała służyć do komunikacji z bogiem, była traktowana jako przedmiot mocy oraz jako przedmiot kultu.

Biblijny opis arki przymierza mówi o skrzyni z drzewa akacjowego, o wymiarach podanych w łokciach egipskich, co w przeliczeniu na centymetry wynosi około 140 x 80 x 80. „Księga wyjścia” zawiera szczegółowe dane o budowie arki i postępowaniu z nią. Obiekt ten obity został na zewnątrz i od środka złotą blachą. Jego wieko – płyta przebłagalna – także wykonana była ze złota. Na złotym wieku umieszczono dwa złote posągi skrzydlatych cherubów zwróconych do siebie twarzami. To pomiędzy nich miał się wydobywać głos boga.

Gdy weźmie się wymiary arki przymierza, jej długość i szerokość, jakie dokładnie podaje „Biblia”, to otrzyma się wymiary wewnętrzne sarkofagu w Wielkiej Piramidzie. To znaczy, że jeżeli zbuduje się taką skrzynię, to można włożyć ją do sarkofagu w Wielkiej Piramidzie i będzie pasowała idealnie na długość i szerokość. Wewnętrzna pojemność w środku sarkofagu jest dokładnie połową zewnętrznej objętości tego sarkofagu. Dokładnie, czyli bardzo precyzyjnie. Gdy weźmie się wymiary zewnętrzne arki, wtedy otrzyma się dokładnie połowę objętości wnętrza sarkofagu. A kiedy weźmie się wymiary wnętrza arki, to otrzyma się dokładnie połowę wymiarów całej arki. Więc otrzyma

się proporcjonalnie mniejszy sarkofag. Skrzynia ta była więc rezonatorem, gdzie pojemność wnętrza arki jest osiem razy, czyli o oktawę mniejsza od pojemności zewnętrznej sarkofagu. Wysokość arki była o połowę niższa od wysokości wnętrza sarkofagu, więc sama arka oraz umieszczone na niej cheruby mieściły się w sarkofagu.

Czyli arka nie jest hebrajskim obiektem. Może ten obiekt był tak naprawdę zabrany z Egiptu przez Mojżesza, kiedy odszedł on z Izraelitami, a w opisie biblijnym przypisano jego autorstwo Jahwe i napisano, że był zbudowany u stóp góry Synaj. I to mógł być jeden z powodów, dlaczego król Egiptu, egipski faraon najpierw pozwolił Mojżeszowi odejść, a zaraz potem zmienił zdanie i udał się za nim w pościg. Faraon zdał sobie sprawę, że Izraelici zabrali arkę lub jej część, która stanowiła źródło mocy, oraz że ograbili Egipcjan z wielu cennych rzeczy i uciekli, chciał ich złapać i odebrać im to, co ukradli. Dowody na to, że Izraelici ograbili Egipt opisuje „Księga wyjścia”. Mogli wtedy zabrać nawet całą arkę a nie tylko jej źródło mocy.

W „Księdze Jozuego”, opisane jest przejście przez rzekę Jordan z pomocą arki. Jozue jest poinstruowany by wziąć arkę i postawić przy niej wszystkich wysokich kapłanów i wejść z arką do rzeki i wody Jordanu się rozstąpiły. „Księga Jozuego” (4:18): „Skoro tylko kapłani niosący Arkę Przymierza Pańskiego wyszli z Jordanu, a stopy ich nóg dotknęły suchej ziemi, wróciły wody Jordanu znów do swego łożyska, i wystąpiły z brzegów jak przedtem”. Tutaj bardzo bezpośrednio mówi się o użyciu arki do zatrzymania biegu wody by pozwolić Izraelitom przez nią przejść. Tuż po tym jak z niej wyszli, pole antygravitacyjne, które wytwarzała arka zostało usunięte, i grawitacja pozwoliła wodom ponownie popłynąć.

W paragrafie Joz.4:23 napisano: „Pan, Bóg wasz, wysuszył przed wami wody Jordanu, aż przeszliście, podobnie jak to uczynił Pan, Bóg wasz, z Morzem Czerwonym, które osuszył przed naszymi oczami, aż przeszliśmy”.

Bóg przedstawiony jest, jako wykonawca cudów poprzez arkę przymierza. W tym paragrafie powiedziane jest bardzo wyraźnie, że powodem rozwarcia i przekroczenia Morza Czerwonego była arka przymierza, która została użyta by tego dokonać.

Z „Biblii” wynika, że arka jako skrzynia została zbudowana u podnóża góry Synaj, ale zjawiska nadprzyrodzone działały się już wcześniej. Należy wrócić się do czasu wyjścia z Egiptu i przejścia przez Morze Czerwone. W „Księdze wyjścia” (Wj.13:21-22, Wj.14:19-20) jest opis Mojżesza podążającego ze swoją armią przez pustynię w stronę Morza Czerwonego za widocznym obłokiem, niesionym przez Pana, jako anioła bożego w chwale pańskiej (kosmicznym pojeździe latającym). Był on świetlistym obłokiem lub słupem dymu w dzień, który rozpalał się w nocy i był ognistym obłokiem lub słupem ognia. Opis podobnego słupa obłoku występuje w czasie startu i lądowania chwały pańskiej, ale podobny obłok mogło wytworzyć również źródło mocy, tworząc wir w przestrzeni.

W dalszym opisie przedstawiony jest nie tylko słup dymu i ognia, ale także użycie mocy podobnej do tej, jaką była moc arki, która zmusiła Egipcjan do ucieczki, a jednocześnie zatrzymała koła rydwanów, aby woda ich zalała i potopili się w morzu. „O świcie spojrział Pan ze słupa ognia i ze słupa obłoku na wojsko egipskie i zmusił je do ucieczki. I zatrzymał koła ich rydwanów, tak że z wielką trudnością mogli się naprzód posuwać” (Wj.14:24-25).

Czyli można przypuszczać, że Mojżesz z sarkofagu piramidy zabrał źródło mocy arki lub też całą arkę. Powód dla którego jest to zwykle pomijane jest taki, że wszyscy badacze wierzyli iż skrzynia arki była zbudowana po przekroczeniu Morza Czerwonego, u podnóża góry Synaj. Ale okazuje się, że źródło mocy w skrzyni arki i wzór budowy skrzyni pochodziły z samego Egiptu. Skrzynia mogła zostać zrobiona później, by włożyć do niej źródło energii, aby mogli podróżować 40 lat i korzystać z mocy arki. Prawdopodobnie świadectwo, które dostał Mojżesz od Jahwe, a które miał włożyć do arki, to nie były tablice z

Dekalogiem ale źródło mocy.

Istnieją także dowody podane w starożytnych tekstach egipskich na potwierdzenie użycia źródła mocy podobnego jak było w arce. Jeden z przykładów jest uderzająco podobny do rozstąpienia się wód Morza Czerwonego. Jest opisana historia o faraonie na jeziorze ze swoją żoną, która gubi bardzo cenną bransoletę w wodzie. Faraon wzywa kapłana, a gdy przychodzi to używa urządzenia za pomoc którego otwiera wody jeziora by znaleźć bransoletę. To brzmi tak jakby Egipcjanie setki lat przed Mojżeszem robili rzeczy podobne do otwarcia Morza Czerwonego.

Można sobie wyobrazić, że ma się pod kontrolą siłę grawitacji, można robić wtedy takie rzeczy jak wstrzymanie biegu wody i robienie przejść. Można również przesuwac rzeczy wokoło lub powalać mury obronne.

Wygląda na to, że święta skrzynia spełniała różne zaawansowane funkcje techniczne: przetwornik energii, urządzenie telekomunikacyjne, pudło rezonansowe, kondensator elektrostatyczny, generator pola antygravitacyjnego. Cheruby na pokrywie skrzyni były to elektrody wyładowcze i zarazem antena telekomunikacyjna. Powiedziane jest wprost, że jest to urządzenie do komunikacji z bogiem, a spomiędzy cherubów miał się wydobywać głos boga.

„Biblia” uznawana jest przez badaczy między innymi za kronikę kontaktu Izraelitów z kosmiczną cywilizacją techniczną, inteligencją z kosmosu. Arka traktowana jest jako swoisty „telefon do boga” – skomplikowane urządzenie, którego nikt nie mógł dotykać, bo groziło to śmiertelnym porażeniem.

Arka była niebezpieczna i obsługiwali ją tylko wyznaczeni, przeszkoleni i odpowiednio ubrani kapłani. Źródłem mocy był prawdopodobnie mini reaktor jądrowy w którym zastosowano pierwiastek radioaktywny. Filistyni, którzy zdobyli arkę, w której źródło mogło być uszkodzone zapadli na epidemię bolesnych wrzodów, które pokrywały ciała ludzi, jest to oznaka

choroby popromiennej.

Arka śmiertelnie raziła piorunami każdego niepowołanego, który się do niej zbliżył. Ofiarą tego padł niejaki Uzza podczas jej przewożenia z Kiriat Jearim. Konstrukcję arki stanowiły dwie warstwy dobrze przewodzącego elektryczność złota, przedzielone drewnianym izolatorem, to jest klasyczny kondensator. Urządzenie takie magazynuje energię, by ją gwałtownie uwolnić, gdy ładunek krytyczny zostanie przekroczony. W starożytnym Egipcie takie kondensatory nie były niczym nadzwyczajnym, tą wiedzę otrzymali od boga Horusa. Były ukrywane w fortecach, bo zabijały każdego kto się do nich zbliżał. Egipcjanie znali także żarówki i baterie. Rysunek takowych urządzeń można do dziś oglądać w świątyni bogini Hathor w Denderze. Wykonana na jego podstawie bateria i żarówka działają. Arka przymierza była więc między innymi dużym kondensatorem, a energią zasilającą mogła być między innymi wolna energia kosmiczna, którą w piramidach wykorzystywano do produkcji energii elektrycznej.

Skrzynia była pudłem rezonansowym dla fal kosmicznych, ale także dla fal dźwiękowych, które w wyniku tarcia powietrza o drgającą obudowę dodatkowo ładowały elektrostatycznie kondensator, jakim była arka. Przy tak ważnych wydarzeniach jak przejście przez rzekę Jordan, czy oblężenie Jerycha zawsze dęto w trąby „jerychońskie”, dźwięk ten był wzmacniany przez pudło rezonansowe arki. Wzmocniona fala akustyczna o niskich wibracjach mogła powalać mury, do tego dochodziła jeszcze fala antygrawitacyjna wysyłana przez arkę. Ale dlaczego raziła piorunami tylko niepowołanych. Bo ci przeważnie chodzili boso. A kapłani mieli na nogach izolujące sandały z drewnianą podeszwą. Biorąc wszystkie możliwości techniczne arki, nie jest nic dziwnego, że arka była uważana za coś nadprzyrodzonego, pochodzącego bezpośrednio od Boga.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net